

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 698/2024
11.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Милене Рашић, Бојане Пауновић, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бојане Блажић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 48К. 357/23 од 14.09.2023. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 140/23 од 08.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бојане Блажић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 48К. 357/23 од 14.09.2023. године и Вишег суда у Краљеву Кж1. 140/23 од 08.02.2024. године, само у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 48К. 357/23 од 14.09.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у наведеном року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара и на име трошкова вештачења износ од 15.829,69 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће о осталим трошковима суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1. 140/23 од 08.02.2024. године, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Верослава Гарића и по службеној дужности преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву 48К. 357/23 од 14.09.2023. године тако што је окривљени АА оглашен кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и да плати на име паушала износ од 5.000,00 динара, приватном тужиоцу трошкове кривичног поступка настале пред другостепеним судом у износу од 63.000,00 динара, као и трошкове поступка настале пред првостепеним судом о чијој висини ће првостепени суд донети посебно решење у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бојана Блажић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. и 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, а побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног ослободи од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање пред потпуно измењеним већем, као и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу, а као незаконит доказ означава ЦД снимак који је оштећени доставио као доказ у поступку, а који представља снимак приватне куће близу места наводног извршења дела и прибављен је на непознат начин (приватно лице га је наводно прибавило од другог приватног лица).

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произилази да је пуномоћник приватног тужиоца прибавио снимак надзорне камере са куће у близини места извршења дела, у улици ... број ..., и исти предао суду, а који је суд репродуковао на главном претресу.

Према ставу 1. члана 64. ЗКП, приватни тужилац има право да: 1) поднесе и заступа приватну тужбу; 2) поднесе предлог и доказе за остваривање имовинскоправног захтева и да предложи привремене мере за његово обезбеђење; 3) ангажује пуномоћника из реда адвоката и 4) предузима друге радње када је то одређено овим закоником, док је ставом 2. прописано да поред права из става 1. овог члана, приватни тужилац има права која припадају јавном тужиоцу, осим оних која јавни тужилац има као државни орган.

Према томе, у конкретном случају ради се о предмету који је прибављен од стране приватног тужиоца предузимањем потребних мера да се пронађе учинилац и обезбеде трагови кривичног дела, те према томе, видео запис снимка са надзорне камере представља предмет који је подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе и као такав се може извести као доказ у кривичном поступку, јер је у питању ЦД на коме се налази снимак забележен сигурносним камерама које су постављене ради заштите безбедности људи и имовине на адреси у улици ... број ... Имајући у виду изнето, Врховни суд налази да предметни ЦД са видео записом представља законит доказ, те се самим тим на истом пресуда може заснивати из којих су разлога оцењени као неосновани супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 16. ЗКП, јер је суд сумњу у погледу чињеница од којих зависи вођење кривичног поступка, постојање обележја кривичног дела или примене неке друге одредбе кривичног закона у пресуди или решењу које одговара пресуди требало да реши у корист окривљеног, а осим тога повређена је и одредба члана 15. ЗКП која предвиђа да је терет доказивања оптужбе на тужиоцу.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је суд повредио закон и тиме што је поклонио веру контрадикторним изјавама два малолетна сведока, при чему није одлучио о предлогу одбране да се прибави извештај Полицијске управе Краљево о томе да ли је приватни тужилац те вечери привођен и да ли је пријављен инцидент о коме се изјашњавао у овом поступку, нити суд даје разлоге на основу чега је уверен у присуство окривљеног на месту наводног извршења кривичног дела, ни на основу чега је утврдио да је окривљени ударио приватног тужиоца отвореним дланом у пределу лица. Бранилац, такође, у поднетом захтеву даје сопствену оцену исказа сведока ББ и ВВ и указује на противречности у њиховим исказима и пропуштању суда да у смислу члана 368. став 1. тачка 5) ЗКП изведе допунске доказе у циљу отклањања противречности и нејасноћа у изведеним доказима у циљу свестраног расправљања предмета доказивања.

Напред изнетим наводима којима бранилац анализира и врши оцену изведених доказа, те даје сопствену оцену свих изведених доказа и на основу своје верзије

догађаја извучи закључак о непостојању кривичног дела, суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 15., 16. и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић